

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **J. P.**,
skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 17 września 2025 r.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 26 lutego 2025 r., sygn. akt II AKa 330/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Radomiu
z dnia 24 lipca 2024 r., sygn. akt II K 19/23,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 24 lipca 2024 r., sygn. akt II K 19/23, J. P. został uznany za winnego tego, że w dniu bliżej nieustalonym w okresie od dnia 20 lipca do końca 2018 roku, w miejscowości P., pow. p., działając

wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której prowadzone jest odrębne postępowanie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że dokonał przetworzenia znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, że uzyskał 3 kg 300 gramów siarczanu amfetaminy poprzez przetworzenie 1 litra zasadowej amfetaminy, przy czym czyn ten popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 listopada 2015 roku, sygn. akt XVIII K [...], za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne na karę 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 24 września 2014 roku do 20 lipca 2018 roku,

tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 grudnia 2018 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k.), za które – na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. – wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie) oraz grzywny w liczbie 200 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 złotych; ponadto, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 grudnia 2018 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k.) orzeczono wobec oskarżonego J. P. w związku z popełnieniem przypisanego mu czynu nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia „M.” – Poradnia Profilaktyczno-Konsultacyjna w R. w kwocie 5000 złotych oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadek korzyści majątkowej w kwocie 3000 złotych.

Wyrok Sądu I instancji został zaskarżony przez obrońców oskarżonego.

W apelacji adw. M. L. podniesiono zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.) oraz przepisów

postępowania, mogące mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 5 § 2 k.p.k.; art. 7 k.p.k.; art. 424 k.p.k.), a w konsekwencji wskazywanych, powyższych naruszeń, zarzucono błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mogących mieć wpływ na wynik sprawy. Na podstawie tych zarzutów obrońca oskarżonego wniósł o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Radomiu.

Adw. A. B., podnosząc zarzuty, mającego wpływ na treść orzeczenia, naruszenia przepisów prawa procesowego (art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, wniósł o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyjęcie, że J. P. w dniu bliżej nieustalonym w okresie od dnia 20 lipca do końca 2018 roku w miejscowości P. i w miejscu zamieszkania posiadał znaczną ilość amfetaminy, co stanowi przestępstwo określone w art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., i wymierzenie mu kary jednego roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 26 lutego 2025 r., sygn. akt II AKa 330/24, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanego, który sformułował następujące zarzuty:

A. rażące naruszenie przepisu prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegające na utrzymaniu w mocy wyroku, w którym opis czynu nie wyczerpuje znamion czynu zabronionego kwalifikowanego w wskazanym przepisie, w konsekwencji czego skazany został uznany za winnego popełnienia przestępstwa pomocnictwa do przestępstwa, które nie zostało określone i ustalone w opisie czynu, podczas gdy dla wypełnienia znamion przestępstwa stypizowanego w tym przepisie sprawca musi działać w celu ułatwienia popełnienia konkretnego przestępstwa, przy czym naruszenie miało istotny wpływ na treść orzeczenia, ponieważ nie zostały wypełnione znamiona czynu zabronionego;

B. rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego i prawa materialnego przez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., co skutkowało naruszeniem art. 413 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez brak prawidłowej kontroli odwoławczej zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy M. L., dotyczącego niewskazania w opisie przypisanego skazanemu przestępstwa znamion czynu, do którego miał on udzielić pomocy oraz niewskazania zachowania, które miało stanowić pomocnictwo do dokonania przestępstwa i zaakceptowanie oczywiście błędnego opisu czynu dokonanego przez Sąd I instancji, który uznał, że zachowaniem stanowiącym pomocnictwo do popełnienia nieokreślonego w opisie czynu przestępstwa było przetworzenie znacznych ilości substancji psychotropowych, co wyczerpuje znamiona popełnienia przestępstwa określonego w art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w formie sprawstwa;

C. rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego przez naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na niewłaściwym rozpoznaniu i ocenie zarzutów podnoszonych w apelacjach obrońców oskarżonego wynikającą z ogólnego stwierdzenia przez Sąd II instancji, że w zarzutach nie wykazano naruszeń prawa procesowego przez Sąd I instancji w postaci błędnej oceny zeznań świadka R. K. w sytuacji, gdy w środkach odwoławczych w sposób wyczerpujący i szczegółowy wykazano rozbieżności, niekonsekwencje, zeznań wskazanego wyżej świadka, co z pewnością rodziło po stronie sądu odwoławczego obowiązek bardziej szczegółowego odniesienia się do sformułowanych zarzutów, niż miało to miejsce, a wbrew temu obowiązkowi Sąd odwoławczy w sposób niezwykle wybiórczy dokonał analizy zarzutów apelacyjnych uznając, wbrew zasadom wiedzy prawnej, wykładni przepisów prawa a nawet logicznego rozumowania, iż uzupełnianie treści wyjaśnień w toku kolejnych przesłuchań poprzez treści sprzeczne z wcześniejszymi depozycjami uzasadnia uznanie tych depozycji za wiarygodne, co miało wpływ na treść orzeczenia wynikający z uznania skazanego winnym popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o zmianę orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 lutego 2025 r. i uniewinnienie

skazanego, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Radomiu.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Pierwszy z podniesionych zarzutów jest nietrafny, albowiem autor kasacji błędnie wskazał w *petitum* kasacji, że „sprawca musi działać w celu ułatwienia popełnienia konkretnego przestępstwa”. Tymczasem na gruncie art. 18 § 3 k.k., normującej przesłanki pomocnictwa nie budzi wątpliwości to, że strona podmiotowa tej formy zjawiskowej popełnienia przestępstwa sprowadza się do umyślności w obu postaciach zamiaru, na co wskazuje posłużenie się przez ustawodawcę w ww. przepisie pojęciem „zamiaru” bez dookreślenia szczególnych wymagań w zakresie stosunku psychicznego sprawcy do czynu.

Drugi zarzut jest również chybiony, albowiem Sąd odwoławczy odniósł się do zagadnienia opisu czynu w zakresie określenia istoty przypisanego mu pomocnictwa na s. 16 uzasadnienia wyroku, wskazując fragment opisu czynu, stwierdzając trafnie, że zachowanie to (tj. uzyskanie 3 kg i 300 g siarczanu amfetaminy poprzez przetworzenie 1 litra zasadowej amfetaminy poprzez działanie wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której prowadzone jest odrębne postępowanie) wypełnia znamiona współsprawstwa, jednak z uwagi na kierunek apelacji, nie była możliwa zmiana wyroku Sądu I instancji w tym zakresie. W tym kontekście wolno na marginesie zauważyć, że argumentacja obrońcy skazanego zdaje się kwestionować stanowisko Sądu odwoławczego, wyrażając ocenę w zakresie kwalifikacji prawnej, która nie przystaje do kierunku kasacji.

W ostatnim zarzucie autor kasacji w sposób ogólny wyraził krytyczne stanowisko w zakresie kontroli instancyjnej, nie wykazując jednak konkretnych uchybień w zakresie obowiązków Sądu *ad quem*. Tymczasem Sąd II instancji na blisko 10 stronach części motywacyjnej wyroku szczegółowo przedstawił wynik

weryfikacji oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wyprowadzonych na ich podstawie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, odwołując się do konkretnych dowodów i wskazując liczne karty akt sprawy, gdzie zalega powołany dowód. Nie może być zatem wątpliwości co do tego, że Sąd Apelacyjny w Lublinie dokonał rzetelnej kontroli instancyjnej, zaś autor kasacji wadliwości tej w żaden sposób nie wykazał.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.

[J.J.]

[a.ł.]